

SZERETET

VALLÁSOS REFORMÁTUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1936 máj. hó

MÁJUS

Május 21-én Áldozócsütörtök áldott ünnepe. A földről, ahol annyit szenvedett, vérrel könnyezett, halált is halt: mennybe száll az Ég Királya. Fényes felhő eltakarja, az Atya jobbra felől ülteti, angyali Seregek zengenek örök Hozsannát ott Neki. Gondoljatok Rá majd, s küldjétek imádságot utána a megnyilatkozott Egeken át. Hátha az Úr, bűnös szívünk imádságát meghallgatná, a hazánkat visszaadná, sokak által hűtlenül elfelejtett Egyházunkat megerősítené, megszépítené s Bennünket is egyéni nehéz sorsunkban megsegítené, meggyógyítana, megvigasztalna, megáldana!

Konfirmálandó gyermekeink, szereteteink ünnepélyén mind ott legyünk, kik őket szeretjük... Drága ünnepe ez a gyermeki szívnek. Hivogatja őket Asztalához

a mennyei Király! Kísérjük oda is őket szívből szálló imádságokkal, hogy az Isten, a jó Isten fogadja őket kegyesen, s el ne bocsássa őket soha atyai szíve szent szeretetétől.

*
Május legvége pünkösd szent ünnepének első napja! Jövel Szentlélek-Úristen, tölts bé minden szívet, minden lelket épen! — Kis újságom júniusi száma pünkösd ünnepére minden kedves olvasóm kezéhez érkezik!

*
Imakönyvem is készül. Sokan keresik, kéri, sürgetik. Ebben örül az én szívem és szent örömmel írom minden betűjét! Nekem áldás minden betű megírása. Vajha áldás lenne mindenkire is az olvasgatása. Segíts meg mindezekre bennünket: író, olvasót, szent Isten! Mindenható Isten!

A szeretetnek három hatalmas ellensége van: a harag, gyűlölet és az irigység. E három bűn közül majd egyik, majd másik, vagy együttesen mind a három befurakodik a nemzetek, népek, vallásfelekezetek, szomszédok és atyafiak közé s gyakran ront és öl anélkül, hogy igazságos okot találna. Már a két testvér, Kain és Ábel közt rátalálunk e három bűn nyomára, ahol a harag, a gyűlölet és irigység harcot vívtak a szeretettel. A szelíd Ábel áldozata lett a haragos kéznek, csak azért, mert kedvesebb áldozatot mutatott be Istennek, mint Kain, aki gyümölcsének aljas részét adta. Most is haragszanak, gyűlölködnek és irigykednek az emberek, gyakran minden

ok nélkül. Így pl. egyik nemzet gyűlöli a másikat csak azért, mert szokásait nem tartja, vagy mert nem az ő nyelvén beszél. Gyűlöli egyik szomszéd a másikat, mivel nem úgy alkalmazkodik hozzá, mint ő kívánná. Gyűlöli egyik testvér a másikat talán azért, hogy az osztozkodásban nem inye szerint járt el. Már most igazságos-e a gyűlölség vagy harag? Nem. Akkor igazságos a gyűlölség, ha nem az embert, hanem a vétket gyűlöljük s a rossz szokást kárhozzátjuk. Haragudjatok, de ne vétkezzetek, — mondta az Údvözítő, azaz fedjétek meg az embert a vétékért, de ne gyűlöljétek. Tehát gyűlölhetjük a hibákat, de nem az embereket.
Chrysostomus.

Az emberszólás

A nagy hippói püspök, Ágoston ebédlő-asztalán egy tábla volt ezzel a felírással: „Annak, aki felebarátjáról rosszat beszél, itt helye nincs.“ A történet szerint egyszer Ágoston püspöktársaival együtt ült ennél az asztalnál, amikor nagy szomorúsággal észrevette, hogy püspöktársai távollevő emberek hibáit kezdik tárgyalni, rosszindulatú megjegyzéseket tesznek, az emberszólás művészetében gyönyörködnek. Ágoston felállt és ezt mondta: „Testvéreim, látjátok asztalomon ezt a figyelmeztető-táblát, és ti mégis rosszakat mondotok azokról, akik nincsenek itt, hogy védhetnék magukat, tehát vagy eltávolítjuk ezt a táblát, vagy pedig én innen azonnal elmegyek.“ A főpapok elszégyelték magukat és az emberszólást abbahagyták.

Van-e olyan ebédlőasztal, amelyikre nem kelne el egy ilyen tábla? Ha még ezek a kegyes püspökök is beleestek az emberszólás bűnébe, mennyivel inkább mi, közönséges halandók! Akárhova megyünk, mindenütt folyik az emberszólás, a hírterjesztés, a hibakeresés, a pletyka. Rendszeresen azt szokták mondani, hogy a pletyka, a rosszakaratú hírterjesztés asszonyok bűne. Pedig ez nem igaz. A férfiak között éppen olyan gyakori az emberszólás, mint a nők között. Egyszer egy holland nemes kétszáz arany dukátot tett a zsebébe és fogadalmat tett, hogy ha egyszer egy olyan társaságba kerül, ahol nem lesz emberszólás, a kétszáz aranyat az első útjába akadó szegényembernek fogja adni. Azt mondják, hogy ez a holland nemes harminc évig hordta a zsebében az aranyakat, mert olyan társaságra, amelyből hiányoznék az emberszólás, nem talált.

Az az ember, aki az emberszólásban gyönyörködik, rendszerint nem látja a maga hibáit, csak a másokéit. Amint Jézus mondta a farizeusokról: a más szemében a szálkát is észreveszi, a magáéban a gerendát se látja meg. A más hibáit nagyító, a saját hibáit kicsinyítő üvegen át nézi. Egyszer egy egyiptomi kolostorban a barátok ebéd után az asztal mellett azal szórakoztak, hogy távollevők gyengéit és fogyatkozásait tárgyalták. Az öreg és bölcs prior meghallotta ezt. Nem szólt egy szót sem, csendesén kiment. Odakint egy nagy zsákot meg egy kis kosarat megtöltött homokkal. Majd a zsákot a hátára

vette, a kosarat meg a kezébe és visszament az ebédlőszobába. A barátok persze meglepődtek és nem tudták, hogy miről van szó. Megkérdezték hát a priort, mit akar a zsákkal meg a kosárral. A prior így válaszolt: „Fiaim, ti most felebarátaitok hibáit hánytorgattátok. Nézzetek rám: ez a nagy zsák homok a hátamon a saját hibáimat és bűneimet jelenti. Ezt nem látom, mert a hátamon van. Ez a kis kosár itt előttem, a kezemben mások bűneit jelenti. Ezt nagyon jól látom, mert előttem van. Ti is így vagytok. A magatok fogyatkozásait, akármilyen nagyok is, nem látjátok, bezzeg annál jobban észreveszitek másban a legkisebb hibát is.“

Az, aki az emberszólásban gyönyörködik először is önmagának árt, mivel annyira elmerül mások hibáinak a feszegetésében, hogy a maga hibáinak látására lassanként vak lesz. Pedig az, aki a maga fogyatkozásait nem látja, soha jobba nem lesz. Csak az az ember nő lelki nemességben, aki önmagának szigorú bírója. Aki pedig mindig más felett bíraskodik, annak nem marad ideje arra, hogy saját magát vizsgálja meg és ítélje meg. Önbírálat nélkül nincs lelki fejlődés. Az emberszólás pedig elszoktat az önbírálattól.

Még nagyobb károkat okoz az emberszólás felebarátainak. Emberszólással megjavítani senkit nem lehet, hanem annál többet lehet vele ártani. A gonosz pletyka, a rosszindulatú bírálat, a rágalom olyan mint a futótűz, feltartóztathatatlanul rohan előre és pusztít, eléget mindent, ami útjába akad. „Imé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége“, — mondja Jakab apostol. Amikor Sámson ártani akart a filiszteusoknak, rókákat fogott és azok farkára tüzes csóvát kötött, aztán a rókákat behajította a filiszteusok gabonájába. Le is égett az tövig. Ilyen a gonosz, rágalmazó beszéd.

A főbűnös az, aki a pletykát, vagy a rágalmat elindítja, az, aki elveti a tüzes csóvát. De az is bűnös, aki terjeszti a tüzet. Olyan az emberszólás, mint a parázs: ha nem fújják, elalszik, üszökké lesz. Csak az a baj, hogy a legtöbb ember szereti fújni ezt a parazsat, amíg pusztító lángot nem vet.

Az emberszólás rendszeren jóvátehető.

len. Ha valakinek a szemébe mondok valamit, ami neki fáj, akkor még mindig bocsánatot kérhetek tőle és kiengesztelhetem őt. De ha valakinek a háta mögött mondtam valamit, ha útnak indítottam valakiről egy rossz hazugságot, vagy egy olyan történetet, amelynek csak a fele igaz, akkor az kiszakad a kezemből és afelett nincs már hatalmam, annak pusztításait jóvá nem tehetem. Egyszer egy pletykaterjesztő asszony, úgy látszik, magába szállt és tanácsot kért a papjától: mit csináljon, hogy jóvá tehesse a sok kárt, amelyet gonosz nyelvvel okozott. A pap azt mondta neki, hogy vegyen a piacon egy tyúkot, ölje le és hazafelé menet kopassza meg. Az asszony ezt meg is tette. Egy hét múlva azt mondta neki a pap: „Most menj el és szedd össze a tollakat, amelyeket a múlt héten elszórtál.“ Az asszony megpróbálta ezt, de hiába: a tollakat már rég elfújta a szél. „Látod, — mondta neki a böles pap, — így lett a te gonosz beszédeddel is. Itt is, ott is elhullattál egy-egy rágalmat, fele-

lőtlen féligazságot, vagy egyenes hazugságot felebarátaidról és azokat többé vissza nem vonhatod. Hibádat jóvá nem teheted.“

Mindnyájunknak a terhén vannak ilyen jóvátehetetlen hibák. Mi lenne velünk, ha az Úr Jézus Krisztus is ugyanazzal a bíráló, ítélkező indulattal viseltetnék velünk szemben, mint az ember-szólásban gyönyörködő férfi vagy nő felebarátaival szemben. Ó mennyi hibát róhatna fel nekünk! Mi csak a külsőt látjuk, ő bensőnk is látja: bűnös gondolatainkat, vágyainkat, indulatainkat. És ő mégsem bírálgat minket, mert segíteni akar rajtunk. Emberszólással csak rontani és ártani lehet. Segíteni csak az a szeretet tud, amely „mindent elfedez.“ Nem letagadja, nem elleplezi a sebet, hanem mint az orvos, védőtakarót tesz rá: a szeretet kötését, hogy a seb behegedjen, meggyógyuljon.

„A mezőben elrejtettkincs“

(Járó Imre rajza)

KITÜNTETÉS

Irta: Szöllősy István.

Két kitüntetést ismerek,
Melyet nem oszt se kény, se kegy.
Az egyik: töviskorona,
A másik: korhadó kereszt.

Egyiknek ára könnypatak,
Fájdalmasan kisírt szemek,

A másikat is szenvedés,
Hulló piros vér szerzi meg.

A földön egyik sem kapós.
A díját Isten tudja csak.
Ki mondja meg, melyik nagyobb,
Melyik dicsőbb s — fájdalmasabb?

A 40 év

1896-ot írtunk. Volt-e valaha, s lesz-e még, olyan teljességében dicsőségének — árva magyar nemzetünk? A millennium — az ezredik év! Emlékeztek-e? — Zászlók lobogtak, himnuszok zengettek: nagy Kárpát-hegyeken — Ádria-tenger mély vize fölött, Tisza—Duna partján, kienes Erdély földjén, Bácskában, Kúnságban — szép kerek hazánkban. Égig harsant az öröm. Párduc-bőr lendült daliák vállán; kócsag rezdült a kalpagon; drágakővel rakott szép kardok zörögtek... ágyú dörrent és a szíveink dobogtak. Táncoló paripák parázs körme csattant. Fellegekig szárnyalt a vivát! az Éljen!

Boldog nemzet voltunk! Erős nemzet voltunk. Nemzetek sorában ugyan számot tettünk. 40 éve most!

Ma pedig... előkerekedett a fekete felhő... ránk borult, ránk szakadt, Páris felől szállott... Verje meg a... De nem, átkozni nem szabad!

Hátha még igaz lesz, amit a Lord izent??

Ne onnan, ne onnan, de odafelülről várjátok azt a szent segedelmet, melynél erősebb sincsen... Megsegít az Isten. Tisza—Duna partján kél még öröm-ének, harangok — orgonák maguktól szólalnak. Mikor minden magyar csak örömkönyt sír... s esókolja a földet, kit visszaad majd a magyarok Istene!

Add vissza, nagy Isten! add vissza, egészen!

Akkor minden ház, minden kis magyar ház, most gyásznak házai, templom-má változik és nagy Egekre száll a szívek imája, mikor majd mienk lesz, újra a mienk lesz, örökre mienk lesz, magyarok hazája!

A másik 40 év

A hevesi szép rónaságon, hova már oda világít világoskék színben a gyönyörű Mátra, — ott emlegettük boldogan a „másik“ 40 évet. Mi is volt ez? — ha meg tudnám magyarázni teljes értelmében, teljes szép valóságában!

Negyven éve volt, április 14-én, hogy amott Tiszaroffon „régis szép nemes világ rózsáskertjében“, esküvőre indult egy szép pár. A Bárczay-familia deli-szép fia, Elemér úr — s a Schilling báró-család széke-

szép leánya: Ilma bárónő. Ósies, bájos volt az esküvő! Eltáncolták a „lakodalmast“. Hangzott a köszöntő, csengett a kristály-pohár. Éljen! Éljen!

Negyven esztendeje!

A dalia azóta megöregedett, a széke német bárónő magyar nagyasszonnyá, mint mondtam is ott a 40 éves jubileum ünnepén: „Új-földesasszonyá, Új földes-úrnővé!“ lett.

Mert hát nagy jubileum esett ott most egy pár hete. Jertek elő, széles nagy rokonság, nemes úri családok — Szolnokból, Hevesből; pap, aki eskettél! Jertek elő ti is, dormándi cigányok; húzzátok el régi magyar-módra, régi lakodalmast:

*Szeress engem, édes rózsám,
Én is szeretlek...*

Azután aztán, 81 esztendő ide, 81 esztendő oda: Gyere csak galambom, adjuk meg a régies lakodalom módját. És táncot tevének: nemes bárczai Bárczay Elemér és kannstadi Schilling Ilma baronessz!

Gyönyörű volt. Ósmagyaros volt. Álmodat álmodtunk!

Hát még mikor boesári Moesáry Lajos uram, meg a többi nemes urak is, dali táncrea keltek!

Rövid az a tánc, a magyar tánc. Büszke fenség van benne. Liliom leng így tavaszi szellőben. Vagy mintha karesű jegenye szellők szavára lejtene!

Én drága magyar fajom, de szép is vagy: ha sírsz, ha vigadsz. Fenséges vagy most — látom — néma bánatodban és ha vigadozol, égi bárányfelhők megállnak feletted, nézni víg kedvedet, örömdben való te nagy szépségedet.

Megültük az ünnepet...

Hallgassatok el, dormándi cigányok! Fátyolt vonjatok a zengő hegedűre, vagy függesszétek fel száraz fűzfaágra. — Nem boldog a magyar!

Hejh Trianon! Hejh Trianon!

De... megvirrad még valaha!!!

Úristen, mi mennyei szerelmes szent Atyánk, kérünk Tégedet, hogy úgy viselj minket a Te szent lelkednek általa, hogy Tebened való félelemben éljünk, magunkat Előtted igazán megalázzuk és semmi dolgainkban kevélyek ne legyünk, hanem mindenekben csak a te tisztességedet kereshessük, hogy Teáltalad felmagasztaltathassunk. Minden mi reménységünket és bizodalunkat a Te szent Fiadba, Krisztus Jézusba vethessük, hogy csak Ő legyen a mi igazságunk, szentségünk, váltságunk, oltalmunk, erőnk, felmagasztalásunk, örök életünk és boldogságunk, hihessük. Úgy legyen!

BORNEMISZA PÉTER (1578).

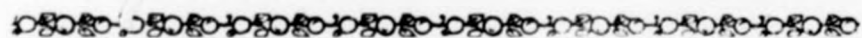
Tiszaroffi temetőben van egy kő, emlékkő, márvány kő. Rá van írva egy név, meg: 53 esztendő! Meg még ez a néhány szó is: „Aki az én kicsinyeim közül egynek a gondját felveszi, az én gondomat veszi fel”: Krisztus szent szavai.

Az emlékkő tövébenél egy magyar református tanító pihen, ki 53 évig tanított; félszázadig csak Tiszaroffon. „Lyányok tanítója” volt. Az egész falu asszonya, lánya, mind tanítványa volt. Három éve, hogy meghalt, az öreg Szitás István!

Ünnepet ünnepeltünk a múlt vasárnap a síremlék előtt, melyet özvegye s egyháza közös költségen emeltettek. Mennyi virág volt a sírján! A virágokat meg is öntözte a hűséges kegyelet, tanítványainak szívéből felfakadott könnyek ragyogtak a sok-sok szép virágon. A dalkör éneke zendült, a lelkipásztornak, a gyülekezet szószólójának emlékbeszéde hallszott, elsők és utolsók ott voltak, felfelsuklott egy-egy zokogás, szemünket törölgettük. És... és... egyszerre, mintha megélemedett volna poraiból Szitás István, az öreg tanító és ezt mondta volna:

Nem éltem hiába!

Én pedig elneveztem egykori kedves gyülekezetemet, Tiszaroffot, az „Egyházmege Szívének”.

EMLÉKEZET

A „Szeretet”, mint neve is mutatja, minden betűjével jót akar. Világosít, erősít, reményt ad, vigasztal. — Kedves halottaink emlékét is mikor örökíti, ezáltal azoknak a szívét akarja gyógyítani, akikre a bölcs Isten gyászt bocsátott, akik fájdalmuk keresztfáján ezt sóhajtvák: Szomorú a mi lelkünk mindhalálig!

Most is írunk néhány szomorú történetről. Édes anyák szakadtak el gyermekeiktől. Isten rendeléséből.

Én azt hiszem, hogy az anyák szíve, ott az utolsó szenvedés ágyán már előre meghal, a kimondhatatlan, a rettentő lelki fájdalomtól, hogy hát ők gyermekeiket többé a szívökre nem zárhatják!

Óh, örökélet szent, drága hite, ezért vagy nekünk felbecsülhetetlen kincsünk. Mert mi vigasztalhatna más bennünket ama végső harcban, mikor a portest megoszlatatik a szenvedés tüzeiben, mint az a hit, hogy a megoszlatatlan lélek él a test élete után is tovább, s lelkeink oda-

fenn, „otthon” találkoznak örök találkozással. Anyák s gyermekeik örökkön-örökké együtt, egymáséi lesznek. Elszakíthatatlanul, elválaszthatatlanul!

Az örökéletbe átment, hallhatatlan emlékezetű édesanyák!

Özv. Szappanos Mihályné † 1936 márc. 21.

Özv. Szappanos Mihályné sz. Mester Judith. Élt 66 esztendőt. Özvegységben töltött 21 évet. Meghalt Tiszaderzsen 1936 március 21-én reggel fél 8 órakor. — Eltemettetett Kecskeméten.

Gyermekei: Szappanos Károly tiszaderzsi lelkész és Szappanos Sándor.

Lelkésztestvéremnek édesanyja volt tehát a boldogult tisztas asszony. Ismerem és tiszteltem. Most a gyászolókkal együtt gyászolom.

Szebbet nem írhatok órára, emlékezetül, mint amit lelkészfia írt hozzám intézett levelében.

Itt közlöm:

„Édes anyám március 15-én nagyboldogan unokáival játszott, nekik mondotta el azokat a meséket, mikkel az én lelkemet is gazdagította, mikor kicsi gyerek voltam... s mikor belefáradt a mesemondásba, a gyerekek annak hallgatásába, megcsókolva őket, átment szobájába... 16-ikán hajnalban ágya mellett találtuk nagy szenvedések között vergődve s öt napi súlyos gyötrelmem után elszólította őt a jó Isten anélkül, hogy búcsúsztót is tudott volna szólai hozzánk s unokáihoz.

Szemüvegje bele volt téve a zsolttáros könyvébe, oda, hol a vasárnap esti imádság van beleírva...

Sohasem magának élt... mindig értünk fáradozott és értünk imádkozott.

A Zsoltárt mellétemettük s mellétemettük gyermeki szívünk háláját... de e földi élet örömeinek nagyobb részét is, amit az a tudat foglal magában és fejez ki, hogy: „Él az édesanyánk!!“

Hiába ragyogott fel a tavaszi nap-sugár március 21-én, beborult felettem az ég és azt hiszem, ezentúl szomorú felhők alatt járom tovább életem útait.

Ebből a világból az hiányzik, ami legtöbbet ért, az anyai szeretet.

S ez a föld akkor hül ki és akkor dermed kövé, mikor az utolsó édesanya szíve megszűnik dobogni.

Hiába volt tavasz kezdete: az első fagyasztó hidegség most csapott meg először, 44 éves koromban, mikor Édesanyám lezárta szemeit és kiszállt összetört testéből a lélek.

Szeretném beharsogni minden gyerekeknek a fülébe: Siessetek szeretni édesanyátokat, míg él. Fájdalmat neki soha ne okozzatok, gyöngéd, de ugyanakkor erős szeretettel szeressétek.

Legszentebb hivatásomnak tartom, hogy a fiakat és leányokat a szülők iránti nagy-nagy szeretetre és hálára tanítsam és neveljem életem hátralévő részében.

Ilyen kifosztottnak és szegénynek sohasem éreztem magam. Mindig gazdagnak és bővelkedőnek tartottam magamat: mert volt édesanyám!“

Imé a megható írás, a gyermek biztonyságtétele édesanyjáról. Örökké boldog édesanya! Boldog gyermek!

Nines hozzátenni valóm a fenti írás-hoz. Csak arra vonásait teszem az írás mellé, emlékezetül.

Aldott legyen az örökéletben is!

Özv. Jancsó Józsefné sz. Medveczky Alojzia kiszzenvedett

Élt 71 esztendő. Özvegy volt 29 évig. Elhunyt hosszas szenvedés után március 22-én d. u. fél 3 órakor Tiszaroffon. Ott temették el régen porladó hitvese porrészei mellé.

Gyermekei: Jancsó Sándor városi tisztviselő Kisújszálláson és Jancsó Etelka — Ary Lajosné Tiszaroffon.

*

Most, ápr. 27-én jöttem haza épen Tiszaroffról, egykori kedves gyülekezetemből. Predikáltam. 44 esztendeje, hogy mint lelkipásztor elmondtam ott beköszöntő egy-

Özv. Jancsó Józsefné † 1936 márc. 22.

házi beszédemet. Bizony egy kicsit könnyeztünk; az áldott emlékezet megindította a szívünket. Hejh akkor még tán tükrösebb volt a Tisza vize, rezgőbbek a tiszaparti nyárfák, hamvasabb a füzes!

Hogy is volt négy évtizeddel ezelőtt? Egy kedves jó ember, jó barátom, a négy Jancsó-testvér egyike: József (azóta már elhunyt mind a négy Jancsó-testvér!) ott lakott akkor Tiszaroffon. A példás szorgalom, hűség, mindenre kiterjedő gond megtestesülése. Kocsija ott zörgött hajnalok hajnalán a nagy nyárfa-sorban. Kurgatta, nincs-e valami baj a Waldeck uradalomban, rendben van-e minden a „Verestanyán?“

Ott állt a gazdatiszti lak, szép sárga ház, tornácos-oszlopos, a magas dombon...

Odahozta ifjú feleségét akkor — négy évtizede most — az „ispán úr!“

Lakodalmukban ott voltam s hányszor még ezután is abban a vendégszerető hajlékban.

De egyszer aztán, 29 éve most, szomorúan kongtak a roffi harangok.

Meghalt az a derék, jó ember. Így lett özvegy az, akinek haláláról itt szomorúan írok; s árva a két gyermek, kik most már atyátlan s anyátlan árvák. Azóta sok gondot látott, sokat is szenvedett e nemeslelkű asszony, kivált élete végén, míg egyszer végre tanácsunkra elszánta magát, hogy autón „haza“-menjen Roffra, pihenőre.

Ez meg is történt: hazament, s... elpihent.

Akik ismerték, emlékét megőrzik. Gyermekei, szerettei pedig síratják halálig.

Szent találkozás, a sírban és az Égben!

Az Istenben boldogult özv. Jancsó Józsefné veje: Ary Lajos testvérünk Tiszaroffon. Azon fájdalommal, hogy hitvesének édesanyját nagybetegen vitték innen a tiszaroffi hajlékukba, más fájdalmat is osztott ki a szabados rendelkezésű Isten. Édesanyját is elkérte a szívtől ép akkor.

Ary Lukácsné — *Nánási Eszter* keresztyén asszonyt, ki Debrecenben halt meg, 66 esztendőskorában.

Mindnyájan ismertük őt itt Kisújszálláson.

Emléke áldott legyen s az immár kétszeres gyásszal sújtott szíveken Isten vigasztaló kegyelme nyugodjék!

Timár Istvánné Szilágyi Erzsike emlékezete

Élt 50 évet. Boldog házasságban 28 esztendőt. Kunmadarason született, élt és pihent el. Eltemették április hó 22-én d. u. 2 órakor.

Gyermekei: dr. Timár István és Timár László.

Testvérei: Szilágyi Imre volt gyógyszerész, most gyáros; és dr. Szilágyi Miklós orvos.

Újra szomorúság érte kedves doktorunk: Szilágyi Miklós szívét. Nem régen elhunyt nőtestvére után most a másik is elköltözött oda, ahol nincs többé semmi szenvedés. Boldogok a halottak, kik az Úrban halnak meg — mondja az Irás. Ó már boldog! — Szépen mondja ősi énekünk:

*Senki ne sírassa halottját,
Mert vette örök boldogságát!*

Felelünk a halotti ének szavával, mondja a hit:

*Mi is Hozzátok költözünk,
Mindennap fogyván az életünk...*

A kunmadarasi harangok, meg a fájó szívek elsírátták az élete delén elpihent keresztyén asszonyt. Az emlékezet beszéde hallatszott koporsója fölött s a gyászjelentés szavai mindent megjelentenek örök emlékezetül:

„Szelídséged, jóságod örök emléket állít mindnyájunk szívében.“

A kunmadarasi újvárosi temető új sírhalma alatt áldott legyen a sok-sok könnyel elsíratott keresztyén asszony pihenése!

Berencsi Károly ny. postafelügyelő † 1936 ápr. 24.

Édesatyák is hagyták árvakul szeretteiket

Nemrégiben volt 50 éves érettségi találkozásunk az ősi Debrecen ősi kollégiumában. A 66 akkori vidám boldog gyermekifjú közül él még vagy 15—16. Összekerültünk 10-en, 11-en az elmúlt június nemtudom hányadikán. Nagyboldogan! Emlgettük a visszahozhatatlan gyönyörű sorunkat.

Még akkor köztünk volt *szigeti Berencsy Károly* is, egykori kedves tanuló-társam és jóbarátom is. Ma pedig már ott nyugszik a B. F. T. R. A. a rákoskeresztúri református temetőben.

Nem tudok elég hálát adni az Istennek, hogy pár héttel ezelőtt kedves házának vendége lehettem. Meglátogattam, predikálván is a rákoshegyi hittestvérek előtt. És fáj a lelkem, hogy, bár megmondta akkor, hogy én szóljak a koporsója fölött, ha egyszer elpihen — nem lehettem ott, mert ugyanakkor Tiszaroffon állottam egy sírkő előtt, melynek tövében, fájdalmas lelkű testvérem eltemetett boldogsága porladoz.

Ugyanaznap hivatalos látogatást is teljesítettem a tiszaroffi eklézsiában s predikáltam is ott. Hajh de jól esett a szívemnek! Azt hiszem, régi jó tiszaroffi hieim szívének is!

Mondom, meglátogattam nemrégiben Berencsy Károlyékat, velem volt a hegedűm is, amelyre most már fátyolt kötött testvérbaráti gyászom.

Szigeti Berencsy Károly életének 70-ik, házasságának 43-ik évében hunyt el

április 23-án Rákoshegyen. Keresztyéni önmegadással viselt rövid szenvedés után. Gyászjelentésén Róm. 14. r. 8. v. mély értelmű Igéi vannak írva: „Ha élünk az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk: az Úréi vagyunk.“

Gyászoló özvegye, négy kedves gyermeke, két testvére, s unoka gyászolják, míg élnek.

Én is gyászolom velük. Mint a megbontott virágfűzér hulladozik szét az egykori tanuló társak koszorúja. Előbb a földi élet ragadta szét a 66-ot, most meg már az örök Élet kér el bennünket apránként.

Ember élete a fűhöz hasonló! Társak! a találkozóra készüljünk, mert elmegyünk, ott leszünk mindnyájan, hol a kedves Berencsy Károly is van már. A viszonttalálkozásra, az örök találkozóra, kedves Károly! — És ti mindnyájan! Tanító társak! Embertestvérek!

Néhai Győri Ferenc emlékezete

Tiszaroffi egykori híveim közül való volt. Szép magas háza ott állott a Tisza vizéhez közel, néhány lépésnyire. A sors forgandó; ide, Kisújszállásra vezette őt Isten keze. Itt élnek szerettei közül többen; itt van eltemetve hitvese.

Az egykor munkabíró ember az évek és a próbáltatások súlya alatt megrogyott, ágyának esett, sokáig szenvedett, a leghívebben ápolgatva szerettei által — s aztán április 8-án elnyugodott, másnap eltemették szép tisztességgel. Szelid, jó ember volt. E földön elvette szenvedését, vegye el odafenn szelidségének, jóságának s szenvedésének örök jutalmát!

Bánatos családját a mi édes Vigasztalónk vigasztalja!

Néhaivaló Páll Zoltán emlékezete

Valahol, messze Dunántúlon, Szekszárd városában jaj! de szomorú temetés volt április hó 8-án délután. Élete felén temettek egy hivatalnok-embert. Hitvese s kis árva fiaeskája mellett: öt élő testvéreinek siralma, mélységes mély gyásza jelzi azt a veszteséget, mely mindannyiukra szakadt, Isten bölcs tetszéséből. Egy testvére lelkésztársam, épen innen van a velük gyászolásom. Sírjatok a sírókkal — mondja a Szentírás.

41 évet élt szegény Páll Zoltán, ezek-

ből 11-et boldog házasságban; utolsó éveit pedig — mint gyászjelentésében bús szívvel megírták: szenvedések között.

Óróla is irom, azokról is, akiket gyászszal próbált meg az Isten: A bölcs és jó Isten, a mi Atyánk, azokat próbálja meg, akiket szeret; s azokat sujtja, kiket gyermekeivé fogad!

A fájdalmas szíveknek békességök legyen, a szekszárdi újvárosi sírkert új sírdombja fölött pedig nőjjenek az áldó emlékezet legszebb virágai!

Kedves halottaink Kisújszálláson

Halálozás napja	A halott neve	Kora	Temetés napja
Márc. 25.	P. Kiss Sándor	63 év	III. 26.
Márc. 26.	özv. Szendrey Lajosné, K. Tóth Juliánna	56 év	III. 28.
Márc. 27.	Kóréh András és Balla Róza keresztlehetlenül elhalt gyermeke.		III. 29.
Márc. 30.	B. Fodor Illés	70 év	IV. 1.
Ápril. 1.	Pap István	58 év	IV. 2.
Ápril. 4.	Tóth György	75 év	IV. 6.
Ápril. 8.	Győri Ferenc	75 év	IV. 9.
Ápril. 9.	Szabó Máténé, Kövesdi Klára	71 év	IV. 11.
Ápril. 10.	özv. Ari Jánosné, Imre Eszter	75 év	IV. 12.
Ápril. 12.	Cs. Nagy Endréné, Kása Juliánna	31 év	IV. 14.
Ápril. 20.	Nyitrai Teréz	50 év	IV. 22.

Dasuti menetrend

Kisújszálláson.

Érvényes 1935 október 6-tól 1936 május 14-ig

B.-pest felől érkezik Debrecen felől érkezik és Debrecen felé indul: és B.-pest felé indul:

Személyvonat	0 ó 55	Személyvonat	0 ó 28
Gyorsvonat Kpu	2 ó 32	Gyorsvonat Kpu.	3 ó 41
Gyorsvon. Nypu	10 ó 25	Személyvonat	6 ó 31
Személyvonat	12 ó 02	Gyorsvon. Nypu.	8 ó 22
Gyorsvon. Nypu	16 ó 47	Sebesvonat	13 ó 27
Motorvonat	17 ó 50	Személyvonat	15 ó 05
Sebesvonat	20 ó 04	Gyorsvon. Nypu.	18 ó 31

Dévaványa felől:

Vegyesvonat	7 ó 45	Vegyesvonat	3 ó 45
Vegyesvonat	17 ó 48	Vegyesvonat	13 ó 30

Kál-Kápolna felől:

Motorvonat	7 ó 39	Motorvonat	6 ó 33
Motorvonat	13 ó 06	Motorvonat	13 ó 31
Motorvonat	18 ó 21	Motorvonat	16 ó 59

Sylvester Irodalmi Nyomdai Intézet r. t. Bpest, VI., Hermina-út 37. Felelős üzemvezető: Schlitt Henrik